

Tere!

Minu nimi on Karoliine Maasar, olen abiturient.

Minu põlvkond on kasvanud üles maailmas, kus kriisid ei ole midagi kaugel. Euroopas toimub sõda, julgeolekuärevus on muutunud normaalsuseks, AI muudab maailma kiiremini kui haridussüsteem jõuab reageerida ja väga paljud noored tunnevad pidevat survet olla edukas juba enne, kui nad päriselt aru saavad, kes nad üldse on. Selle kõige keskel tekib küsimus: Kes on need inimesed, kes vaatamata kõigele tahavad elada Eestis aastal 2035? Mida peaksime tegema täna, et minu eakaaslased tahaksid ka tulevikus siin elada?

Väga paljud noored on juba praegu vaimselt üle kurnatud. Me oleme ümbritsetud maailmaga kus kogu aeg peab midagi saavutama, kogu aeg peab ennast tõestama ning pidevalt võrreldakse ennast teistega. Samas jääb järjest vähemaks päris suhtlust. Me veedame rohkem aega ekraanidega kui teineteisega. Inimestevaheline ühendus on olulisem kui kunagi varem. Teadmine, et sa kuulud kuhugi, sind kuulatakse, sa ei ole üksi.

Sellise kuuluvustunde loomisel mängib väga suurt rolli kultuur. Et me ei elaks lihtsalt samas riigis, vaid meil on ühisosa. Kui ühiskonnas kaob inimlik side, tekivad kiiremini üksildus, vastandumine ja polariseerumine. Selliste probleemide ennetamine algab väärtustest, mis kujunevad juba noorena ja väga suure osa sellest kujundab haridussüsteem. Seetõttu usun, et haridus peaks käima ajast ees, valmistama meid ette tulevikuks. Praegu räägitakse palju hariduse kvaliteedist. Aga noore vaatenurgast on oluline ka küsimus: Kas kvaliteetne haridus on Eestis võrdselt kättesaadav? Või sõltub liiga palju sellest kuhu kooli sa sisse saad, kus sa elad, millised võimalused su vanematel on? Haridus ei tohiks olla privileeg, sama kehtib ka huvihariduse kohta. Igal noorel peaks olema võimalus arendada oma andeid. Haridus, huviringid ja sport mängivad inimese kasvamisel kesket rolli. Kuidas muidu tekivad harjumused, distsipliin, uued unistused?

Siinkohal ei saa mainimata jätta ka eeskju küsimust. Õpetaja, treener ei ole ainult inimene, kes edastab teadmisi, vaid ta kujundab noore inimese väärtushinnanguid. Mulle meeldib meie kooli moto, et "haridust ei saa anda ega võtta, saab vaid luua tingimused, kus on võimalik kujuneda haritud inimeseks". Samad standardid peaksid kehtima kõigile oma ala eesotsas olevatele inimestele: olla eeskjukuks oma sõnade, tegude ja käitumisega. Noored märkavad väga kiiresti, kui sõnad ja teod omavahel kokku ei lähe.

Tulevikule mõeldes käivad peast läbi mõtted: Kas suudan Eestis tulevikku üles ehitada? Suudan ma endale kodu soetada? Viib raske töö edasi? Või tundub tulevik ebakindel ja kättesaamatu?

Jaan Kross on öelnud: “Inimene ei saa valida aega, milles ta elab, küll aga saab ta valida, kuidas ta selles ajas elab.” Ma arvan, et see kehtib täna nii Eesti kui kogu maailma kohta. Kui mõtlen noore inimesena, mis mind vaatamata kõigele täna Eestis õnnelikuks teeb tuleb silme ette meie loodus, see et isegi pealinnas on võimalik hingata puhas õhku, inimestel on võimalik omandada tasuta kõrgharidust, elame vabas riigis toimuvad ägedad kultuurisündmused, näiteks öölaulupeod, meie inimesed, täitsa ausalt - neli aastaaega ka.

Kokkuvõtteks, tuleks meie tulevikku kujundades arvestada, et lõpuks ei kaitse Eestit ainult tehnoloogia ega relvad.

Eestit kaitsevad inimesed, kelle jaoks Eesti tähendab midagi.

Aitäh.